

[Justitsministeren.]

sammen med Retskredsene, og at der indføres en 70 Aars Aldersgrænse for Voldgiftsmænd. Det foreslaas endvidere af Udvalgets Flertal, at Formanden for den staaende Voldgiftsdomstol, der ændres til Overvoldgiftsretten, skal være en Landsdommer, og endelig, at der skal kunne opnaas fri Proces saavel for Voldgiftsretterne som for Overvoldgiftsretten.

Efter Modtagelsen af denne Betænkning har Justitsministeriet naturligvis hørt alle mulige Institutioner, som man plejer at gøre i den Slags vanskelige Sager: Ministeriet for Landbrug og Fiskeri, Retsplejeudvalget, Den danske Dommerforening, Foreningen af Politimestre o. s. v. Man har i Justitsministeriet, selv om man følger Udvalgsflertallet, særlig udtalt sin Betænkkelighed ved den Ordning af Overvoldgiftsretten, hvorefter Formanden skulde være en Landsdommer, særlig af Hensyn til de store Befordringsudgifter. Derimod kunde vi bedre tænke os en Ordning, der gik ud paa, at der efter Indstilling fra Den danske Dommerforening i hver Overøvrighedskreds blev udpeget en Underretsdommer som Formand for Overvoldgiftsretten. Den danske Dommerforening og Politimesterforeningen har anbefalet en Gennemførelse af det juridiske Mindretals Forslag, altsaa Husdyrretterne. De to Landbrugsorganisationer har tiltraadt Udvalgets Flertalsforslag og har udtrykkeligt udtalt, at de ikke kan anbefale Indførelse af Husdyrretter. Det veterinære Sundhedsraad har delt sig i et Flertal og i et Mindretal, saaledes at Flertallet tiltræder Udvalgsforslaget med den af Dommer Anker foreslaaede Ændring, medens Mindretallet anbefaler Udvalgsforslaget uændret. Ministeriet for Landbrug og Fiskeri har tiltraadt det af det veterinære Sundhedsraads Flertal indtagne Standpunkt.

Justitsministeriet maa under Hensyn til den bestemte Modstand, der altsaa ydes mod disse Husdyrretter fra alle Landbrugsorganisationers Side, finde det rettest at følge de Linier, som det nedsatte Udvalg i øvrigt er naaet til Enighed om. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den ikke retskyndige Voldgiftsformand eller Dommeren skal beklæde Formandssædet i de Tilfælde, hvor Dommeren er indtraadt som Medlem, bør efter Justitsministerens Formening Dommeren have Forsædet, saaledes som Dommer Anker anbefaler, men i øvrigt er altsaa dette Forslag ganske i Overensstemmelse med og følger de Reformlinier,

som man fra Landbrugets Side har ønsket, og er i det hele fremsat ligelydende med det af Udvalget udarbejdede Udkast. Jeg skal tillade mig at anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jeg har endnu et Forslag, nemlig *Forslag til Lov om Anlæg af Cyklestier og Gangstier*. Dette Lovforslag gaar ud paa, at Justitsministeren efter Forhandling med Socialministeren og Ministeren for offentlige Arbejder kan paalægge de kommunale Myndigheder at anlægge Cyklestier og Gangstier langs Veje og Gader, hvor det af færdselsmæssige Hensyn maa anses for tiltrængt, samt fastsætte nærmere Forskrifter for Anlæggets Udførelse. Det er dog en Forudsætning, at der i Henhold til Lov af 13. April 1938 om Beskæftigelse af arbejdsløse kan ydes Kommunen Tilskud til Arbejdets Udførelse.

Begrundelsen for dette lille Lovforslag er, at saadanne Anlæg som Led i Bestræbelserne for Nedbringelse af Færdselsulykkernes Antal ikke har fundet Sted i nær det Omfang, som man havde ventet, og som Stigningen i Færdselstætheden og Færdselsforholdene i øvrigt maatte anbefale, ligesom der heller ikke fra de kommunale Myndigheders Side er fulgt ensartede Synspunkter ved Afgørelsen. Dertil kommer jo, at Arbejdssituationen fortsat gør det ønskeligt, at der med al Kraft sættes ind paa Fremme af Arbejder ogsaa af denne Karakter. Folketingsudvalget i 1935 forudsatte, at der vilde blive anvendt en 35 Mill. Kr. til dette Formaal, medens der i Virkeligheden kun er søgt om Tilskud i Forhold til en samlet Udgift af 5,5 Mill. Kr. Tilskuddet her vil, ifølge § 3 i den Lov, jeg nævnte før, Loven af 13. April 1938, kunne forventes ydet med 100 pCt. af Udgifterne til Arbejdslønnen til de henviste Arbejdere, dog ikke ud over Halvdelen af de med Arbejdet forbundne samlede Omkostninger. Men da Udgifterne til disse Arbejder af Amts- og Sognekommunerne fuldt ud kan medregnes blandt de regnskabsmæssige Vejjudgifter, vil det i Praksis sige, at Amtskommunerne vil kunne regne at faa fuld Dækning af deres Udgifter, medens Sognekommunerne vil kunne regne med at faa 90 pCt. dækket. Da Fordelingen af Motorudgifterne, for saa vidt angaar Købstadkommunerne, finder Sted efter andre Regler, vil det direkte Tilskud til disse Kommuner ikke kunne overstige Halvdelen af de med Anlægget forbundne samlede Omkostninger.

Da Gyldigheden af den oftnævnte Lov